

Moje mišljenje, moje življenje

Jutri bom imela štirinajst let. Pogled na svet se mi je spremenil pri mojih trinajstih letih. Tudi sama sem opazila, da se je veliko stvari spremenilo. Moj odnos s starši se je zelo spremenil, večkrat se spremo, po mnenju mojih staršev, glede čisto nepotrebnih stvari. Toda zame so še kako potrebne. Mislita, da sem premlada, da bi se s prijateljicami dobila v kinu ali pa v kakšni trgovini brez njunega nadzora. Moti me, da mi starši ves čas preverjajo telefon, s kom si dopisujem ali telefoniram. Ne dovolijo mi uporabo aplikacij kot so Facebook, Instagram ... saj se jim zdi, da bom zabredla v kakšne težave. Potem mi še teži tudi moja mlajša sestra, ki bi se najverjetneje več želela družiti z mano. Včasih imam občutek, da mi poleg vsega stresa zaradi šole še bolj želi otežiti življenje.

Vse je potekalo še dokaj normalno dokler se ni začela šola na daljavo, ki je vsem najstnikom povzročila veliko breme. Za človeško telo ni primerno, da osem ali več ur sedi za računalnikom in strmi v ekran. Pri nekaterih predmetih me je prav "strah", da mi ne bo uspelo oddati ali narediti naloge pravočasno, saj jih je pri nekaterih urah kar precej. Za zajtrk mi po navadi zmanjka časa, saj si ga najprej moram še pripraviti. Veliko bolj nesramna sem postala do družinskih članov, saj večinoma cel dan posvetim šoli in nimam časa zanje. Moja vsakdanja rutina v času karantene je vsak dan enaka, zjutraj vstanem, se oblečem in se usedem za računalnik. Popoldan grem na sprehod, ko pridem domov je po navadi že tema, pojem večerjo in naredim še ostale naloge, ki jih nisem uspela narediti že prej. Strah me je, da bomo po vrnitvi v šolo zasuti s pisnimi testi.

Strah me je tudi, da ne bom vedela izbrati srednje šole, ker še ne vem, kaj bi rada postala. In ne vem, v kakšno družbo se bom vpletla, ker se seveda nočem ne drogirati niti piti alkohola. Starši so me vedno učili, naj se izogibam drogam in ostalih mamil, toda tem se je dandanes težje izogniti. Učitelji nas učijo, da ni težava poskusiti mamil, ampak zapasti v odvisnost. Zdi se mi, da zasvojenost z mamili za mlade najstnike ni primerna. Ne razumem najstnikov, ki napeljujejo ostale naj poskusijo alkohol, droge ...

Ker nam ukrepi preprečujejo prečkanje občinskih meja, se s prijateljicami, ki imajo dobro internetno

povezavo, lahko pogovarjam le preko računalnika. Ne razumem, zakaj se ne smemo sprehajati po vasi brez maske, saj tako ali tako na poti po poljih ne srečaš večinoma nikogar. Ker pa so odprli trgovine in so občine še vedno zaprte, ne razumem, kako naj bi tisti, ki smo od mestnih središč oddaljeni več kot 20 kilometrov, prišli do njih. V naši občini marsikaterega izdelka namreč ne moremo kupiti. Ne vem, v čem je smisel, da se odprejo srednje šole, dijaški domovi pa ne, saj tisti, ki živijo na vasi, se morajo vsak dan peljati do šole in nazaj domov.

Komaj čakam, da gremo nazaj v šolo, saj mi manjka druženje z ostalimi vrstniki. Slišala pa sem kar nekaj "novic" o otrocih, ki pa nočejo nazaj v šolo, saj jih je strah, ker se drugi norčujejo iz njih, še posebej fantje, ki zaradi svoje pubertetniške miselnosti mislijo, da so veliki frajerji. Strah jih je da, npr. živijo v slabih razmerah in niso tako finančno stabilni. Veliko otrok, ki so v stiski, ne Mara, npr. prižgati kamere, saj nimajo primernih pogojev doma in jih je strah, da bi se ostali norčevali iz njih. Nekateri nimajo niti denarja za nakup računalnika, ki ima dober mikrofonski in kamero. Zato komaj čakam, da gremo v šolo, ne samo zaradi sebe ampak bolj zaradi tistih, ki živijo v stiski.